

Ο Schoolmarius και η ιστορία μιας αγκαλιάς που ψήλωνε

«Λίγες μέρες πριν κυκλοφορήσει το βιβλίο, κάλεσα την μαθήτριά με νανισμό στο σχολείο και της το έδωσα»

• 22.11.2022

Μαριάννα Μανωλοπούλου

Μάριος Μάζαρης: Μια συζήτηση για το βιβλίο «Η αγκαλιά που ψήλωνε» του εκπαιδευτικού Schoolmarius (εκδ. Παπαδόπουλος).

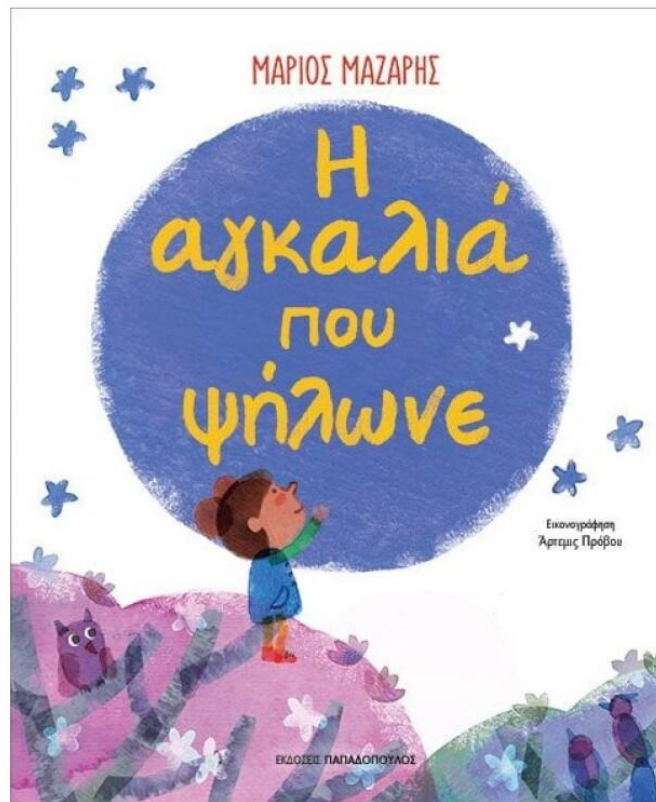
«Πριν χρόνια νόμιζα ότι ο άνθρωπος παύει να ψηλώνει όταν ενηλικιωθεί. Ότι έχει αποκτήσει τις διαστάσεις που μπορεί και τίποτα δεν είναι ικανό να τις αλλάξει. Όταν γνώρισα τη συγκεκριμένη μαθήτριά, άλλαξα γνώμη. Η ιστορία της με συγκίνησε τόσο πολύ, που από τότε, οκτώ χρόνια πριν, δε σταματώ να τη

συζητώ, να την κουβαλάω μαζί μου, να τη μοιράζομαι» μου λέει ο **Μάριος Μάζαρης** με διάπλατο χαμόγελο για το πρώτο του βιβλίο «**Η αγκαλιά που ψήλωνε**», που μόλις κυκλοφόρησε από τις **εκδόσεις Παπαδόπουλος**. Ο Μάριος ή Schoolmarius όπως τον γνωρίζουν οι περισσότεροι από τα account του στα social media, είναι 39 ετών και από εκείνους τους **εκπαιδευτικούς** που σε εμπνέουν. Με μια αστείρευτη δόση χιούμορ προτείνει σε γονείς και συναδέλφους ιδέες για να γίνει το μάθημα πιο διασκεδαστικό αλλά και πρακτικές ενδυνάμωσης, ενσυναίσθησης και ευαισθητοποίησης. Καθημερινά διηγείται ιδιαίτερες ιστορίες με κοινωνικές ευαισθησίες σε τάξεις του δημοτικού σε διάφορα σχολεία της Αθήνας.

Το βιβλίο του είναι μια τέτοια ιστορία, γι' αυτό και επιλέγει να το παρουσιάσει ως story και όχι σαν παραμύθι, διότι θέλει η αλήθεια να ξεπερνά τα πλαίσια του μύθου. 32 σελίδες με πλούσια εικονογράφηση που σε μούν σε έναν κόσμο όπου η διαφορετικότητα έχει πρωταγωνιστικό ρόλο. «*Ένα κορίτσι που κοιτάζει τα φωτεινά αστέρια γεμάτη ελπίδα*» σε κάνει να σταθείς στο εξώφυλλο του βιβλίου.

«Όταν μου έγινε πρόταση να γράψω βιβλίο, το μυαλό μου πήγε κατευθείαν εκεί, γιατί θέλω να μοιραστώ ιστορίες αληθινές, που βοηθούν τους ανθρώπους να ψηλώνουν σε κάθε ηλικία και δίνουν βάρος στις αγκαλιές που όλοι έχουμε ανάγκη. Το συγκεκριμένο κορίτσι είχε αυτή την αγκαλιά, επειδή πρώτα εκείνη γενναιόδωρα την έδινε. Το να την καταγράψω ήταν υπόθεση λίγων ωρών. Η κεντρική ηρωίδα είναι η Αλίκη, ένα κορίτσι που δεν μπορεί να ψηλώσει, που γεννήθηκε με νανισμό. Η ανάγκη του να ψηλώσει το οδηγεί στο να κάνει ένα σωρό σκέψεις, θυμωμένες, στενοχωρημένες και μέσα από το διάλογο με τη γιαγιά της, οδηγείται προς το φως του κόσμου της. Η αποδοχή είναι σίγουρα μια αγκαλιά που ψηλώνει και το συγκεκριμένο κορίτσι είχε την αποδοχή που χρειαζόταν κι ακόμα παραπάνω. Το σχολείο έμοιαζε να την προστατεύει από όσα δεν την έφταναν ή δεν αξίζει η ίδια να φτάσει. Λίγες μέρες πριν κυκλοφορήσει το βιβλίο, την κάλεσα στο σχολείο και της το έδωσα. Η αντίδραση της ήταν εξίσου συγκινητική, καθώς τώρα που οι αγκαλιές την έχουν ψηλώσει, είχε τη γενναιότητα να θεωρήσει δώρο που έκανα εγώ σε κείνη το βιβλίο, αντί εκείνη σε μένα».

Η μόνη δυσκολία που αντιμετώπισε, ήταν το να καταγράψει την ιστορία του κοριτσιού, μέσα από το φίλτρο μιας άτυπης μυθοπλασίας. Μια προσπάθεια δηλαδή το βιβλίο να αφορά και άλλα αγόρια και κορίτσια που εξερευνούν τα όρια του σώματος τους και της ψυχής τους. «Δεν πιστεύω σε νοήματα, δεν έγραψα το βιβλίο έχοντας στο μυαλό μου συγκεκριμένα διδάγματα που ήθελα να περάσω, απλώς το έγραψα. Ήταν η φωνή που μου έδινε τις λέξεις, τα συναισθήματα, τον δρόμο. Αυτό που κυρίως ένιωσα όταν το έγραφα, ήταν ένας κόμπος στο λαιμό, ένας λυγμός που με συγκίνησε μέχρι την τελευταία λέξη. Ελπίζω λίγη από τη συγκίνηση αυτή να φτάνει σε κάθε αναγνώστη. Δεν ξέρω αν είναι λάθος, θα έλεγα όμως ότι δε χρειάζεται οπωσδήποτε να καταλήξουμε σε ένα συμπέρασμα, σε ένα δίδαγμα ή σε μια φράση κλειδί. Κάθε βιβλίο μπορεί να κρύβει πολλά νοήματα, τα οποία να ξεκλειδώνονται σιγά-σιγά, ένα τη φορά ή και ποτέ. Αυτό λοιπόν που προσπαθώ να έχω κατά νου, είναι να λέω την ιστορία, να φωτίζω κάποια σημεία της, χωρίς να σημαίνει ότι αυτά που δε φώτισα δεν έχουν μέσα τους φως που ακόμα δεν έχουμε ανακαλύψει».

Η ανταπόκριση του κόσμου μέχρι σήμερα είναι μεγάλη και τα μηνύματα που λαμβάνει στα social αμέτρητα. Σε μόλις 30 μέρες από την κυκλοφορία του το βιβλίο είναι ήδη στην τρίτη ανατύπωση του. «Αυτό μπορεί να μεταφράζεται σε μεγάλους αριθμούς, αλλά επειδή είμαι άνθρωπος των λέξεων, για μένα μεταφράζεται σε μεγάλη ανάγκη σύνδεσης, κάτι που εκτιμώ ακόμα πιο πολύ. Το καλύτερο σχόλιο που διάβασα ήταν σε μια ανάρτηση που έκανε κάποιος τρίτος για το βιβλίο και μια κυρία έγραψε από κάτω “Θα στηρίξουμε τον Μάριο, όπως εκείνος μας στηρίζει καθημερινά”. Με συγκίνησε, γιατί πιστεύω οι περισσότεροι άνθρωποι που ακολουθούν τις σελίδες μου, έχουν βρει έναν τρόπο να ανήκουν στον κόσμο μου και τους ευχαριστώ από καρδιάς. Δεν έχω επισκεφτεί σχολεία με το βιβλίο μου, μόνο παρουσιάσεις σε βιβλιοπωλεία έχουμε κάνει και νιώθω περίεργα, σαν παιδί που μαθαίνει τα πρώτα του λόγια. Συνήθως είναι λόγια που κάνουμε για να μοιραστούμε μια ανάγκη μας, ένα ευχαριστώ, ένα παρακαλώ, λίγη αγάπη και μέσα σ’ αυτά έχω μπόλικη αμηχανία και άγχος να μάθω όλες τις λέξεις σωστά. Στους μαθητές μου δεν το διάβασα ακόμη, επειδή είναι η πρώτη μας χρονιά μαζί, μαθαίνουμε ο ένας τον άλλον και χτίζουμε την εμπιστοσύνη που θα οδηγήσει στην αγκαλιά. Θα είναι ένα από τα χριστουγεννιάτικα δώρα που θα μοιραστώ μαζί τους η ανάγνωση αυτή».

Πώς χαρακτηρίζεις με τρεις λέξεις το παραμύθι σου και ποια είναι τα δικά σου αστέρια τον ρωτάω. «Συντροφιά, φεγγάρι, ορατό. Σημαίνει πολλά και ήθελα οπωσδήποτε να είναι αυτό το πρώτο που θα εκδοθεί από μένα. Τα δικά μου αστέρια είναι σίγουρα οι φίλοι μου, οι χαρούμενες σκέψεις μου, αλλά και τα λάθη μου, που φωτίζουν τους δρόμους που πήρα και δε θέλω να πάρω πάλι ή αυτούς που θυμάμαι πάντα για όσα μου έμαθαν. Ο μεγαλύτερος φόβος μου είναι να βρεθώ χωρίς αστέρια, να μην έχω λέξεις να απευθύνω στο φεγγάρι να μην υπάρχουν αγκαλιές που να ψηλώνουν. Οι αγκαλιές των αγαπημένων μου ανθρώπων είναι η δύναμη κι οι σκέψεις μου όλες».

Για να καταλήξει: «Τα παραμύθια είναι ένας κόσμος που θέλω να μάθω, να μοιραστώ και να ανακαλύψω. Δεν ξέρω πόσο θα κρατήσει, ξέρω όμως πως θέλω να μοιραστώ πράγματα που συγκινούν πρώτα εμένα. Οι περισσότεροι εκπαιδευτικοί γράφουν παραμύθια, γιατί έχουν ανάγκη και οι ίδιοι να νιώσουν μέρος ενός φανταστικού κόσμου που απέχει από τη δύσκολη πραγματικότητα,

ενώ ταυτόχρονα είναι τόσο κοντά στο παιδί μέσα τους.
Συνειδητοποιώ ότι είμαι παράξενος άνθρωπος. Δεν θέλω οι άλλοι να περιμένουν κάτι από μένα, θέλω κάθε φορά να με βλέπουν σαν πρώτη φορά. Να μην έχουν προσδοκίες, ούτε θετικές, ούτε αρνητικές να συστήνουμε σαν ένα παιδί που γνωρίζει τον κόσμο και που δεν ξέρει πόσες ιστορίες δικές του θα γίνουν βιβλία, αλλά που όσες γίνουν, θα έχουν ένα πολύ σοβαρό λόγο για να γίνουν».